

Boštjanu Kekcu

Boštjan Kekec

John Donne (1573-1631) je zapisal: Če morje odplavi grudo prsti, je Evrope manj...

Ob smrti vsakega človeka je mene manj, zakaj vključen sem v človeštvo.

Kolikšen del odhaja ob smrti prijatelja, je odvisno od tega, kaj nam je ta prijatelj pomenil. Tokrat je odšel velik del.

V daljnem Karakorumu, na drugi najvišji gori sveta, je 15. junija ostal prijatelj, član slovenske odprave K-2 1993 **Boštjan Kekec**. Ostal je na gori, o kateri je razmišljal že pred leti, na gori, ki mu je bila že leta cilj tihih želja in načrtov. Gora, tako presenetljivo lepa in elegantna, da jemlje dih, ga je presenetila in neusmiljeno obdržala v svojem orjaškem smrtno hladnem naročju. S svojo krutostjo je presenetila tudi nas, ko smo zaman čakali na njegov povratek v dolino.

»Nič ne bom tvegala!« je Boštjan zagotavljal nekoč v baznem taboru, »moja družina mi pomeni več kot vsi vrhovi sveta.«

Res je, bil je skrben družinski oče, ki je vsak prosti trenutek izkoristil za igro s svojima otrokoma. Uspelo mu je uskladiti veliko strast do gora z obveznostmi do družine in službe. Le zadnje mesece pred odhodom jih je zanemari; obveznosti, ki jih je prevzel pri pripravah na odpravo, in tudi vsakodnevni trening so mu le vzeli preveč časa. Toda priprave je izpeljal tako kot le malokdo na odpravi.

Boštjan je svojo alpinistično pot pričel leta 1976 in od tedaj opravil preko 900 plezalnih vzponov. S problemi visokih gora se je spoznal na odpravah v Južno Ameriko in indijsko Himalajo. Poznane so mu bile vse oblike alpinizma od turnega smučanja in prostega plezanja do odpravništva. Kot alpinistični inštruktor je deloval od leta 1979 in vzgojil vrsto mladih, tudi v slovenski vojski. Svoje življenje je podredil alpinizmu in pri tem imel v svoji življenjski družici vso podporo. »Da bi le vreme držalo in da hitro končamo s K-2; z Zdenko greva letos še v hribe,« se je veselil povratka domov.

Žal mu ta želja ne bo izpolnjena. Kruta usoda ga je tako nenadoma in na tako krut način iztrgala izmed nas, da še dolgo nismo verjeli, da je to res. »Le zakaj?« sem se pogosto spraševal. »Kaj ni to preveč kruto, preveč krivično? Bil je vendar tako dobro pripravljen, tako načrten, tako temeljit. Nič ni prepuščal naključju.« Morda je tudi njega gora očarala in je razmišljal kot pokojni **Nejc Zaplotnik**: »Pot domov vodi le prek vrha! Preveč smo prestali, preveč hrepene-li, da bi hribu lahko pokazali hrbet. In doma so ljudje, ki me ljubijo, ki zaupajo vame in me spoštujejo mnogo bolj kakor se spoštujem sam. Tudi zanje sem pripravljen iti do konca.« In šel je, do konca, kjer ni več povratka, do konca, ki pušča za sabo samo globoko vrzel, nenadomestljivo izgubo, neizmerljivo bol. Ostal je visoko na svoji gori; v večnem snegu in ledu v kraljestvu, ki ga je Nejc znal tako lepo opisati: »Vse je ena sama izginjajoča belina, le otenki senc ločijo stopinje, kjer sem hodil. Veter počasi briše sledi drobnega človeka in ko bom sestopil, jih bo zasul s snegom in nove poti bodo prekrile spomine.«

Boštjan žal nikdar ne bo sestopil, toda spomina nanj ne bodo nikdar zakrile nove poti. Ostal bo večno zapisan v naših srcih.

Tomaž Jamnik

ODPRAVA NA ZADNI OSEMTISOČAK

Vodja odprave Tomaž Jamnik je na tiskovni konferenci takoj po prihodu na ljubljansko letališče Brnik dejal, da uspeh te odprave vendarle ni popoln, ker so se vrnili brez enega člana. Povedal je tudi, da je slovenska odprava dosegla svoj cilj v rekordnem času, od 70 odprav, kolikor jih je bilo letošnje pomlad v Karakorumu, pa so bile poleg slovenske uspešne le še tri, kar je treba pripisati predvsem izredno slabemu vremenu. »Imeli smo dve priložnosti, dvakrat po nekaj dni lepega vremena, kar smo

dobro izkoristili,« je dejal. »Čeprav smo bili iz različnih držav in smo govorili različne jezike, smo bili izredno homogena ekipa in smo vsi delali za uspeh na gori.« Povedal je tudi, da so bili na eni sami odpravi, slovenski, doseženi prvi slovenski, hrvaški, mehiški in švedski vzpon na to goro, in dodal, da so bili pod K-2 člani švedske odprave, vendar se je njihov rojak Goran Krapp kljub temu že prej odločil, da bo na goro plezal z renomiranimi slovenskimi alpinisti - in ni se uštel: prišel je na svoj drugi osem-tisočak.

Viki Grošelj, ki je doslej stal na vrhovih desetih